

УДК 81'1=16+81'373.2+81'373.21

ІНТЕРТЕКСТУАЛЬНІСТЬ ЯК ОЗНАКА ІДЮСТИЛІЮ Ю. ІЗДРИКА: ПОЕТОНІМНИЙ АСПЕКТ ТЕКСТОТВОРЕННЯ

Евеліна Боєва, канд. філол. наук, доцент,
ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний
університет імені К. Д. Ушинського»
e-mail: evelinaboeva@mail.ru

У статті досліджено твори Ю. Іздрика в аспекті реалізації структурних ознак категорії інтертекстуальності та її різновидів. Актуалізовано поетонімний аспект інтертекстуальності як текстово-дискурсивної категорії в сучасному постмодерністському художньому тексті. Доведено, що інтертекстуальність є однією із невід'ємних ознак українського постмодернізму та виконує текстотвірну функцію.

Ключові слова: інтертекстуальність, постмодернізм, художній текст, поетоніми, мовна гра.

Сучасна філологічна наука тяжіє до проведення комплексних досліджень, що зумовило інтерес до вивчення інтертекстуальності. Як відомо, інтертекстуальність є однією із домінуючих характеристик постмодерністської епохи. Вона стала обов'язковою частиною культурного дискурсу та одним із основних художніх прийомів, що розмиває традиційну межу між мистецтвом та реальністю. Проте інтертекстуальність ще не отримала повного висвітлення у роботах науковців, найчастіше вона розглядається як універсальна текстова категорія та водночас основний принцип літератури постмодернізму.

Вивчення структури постмодерних текстів та виявів інтертекстуальності в них є на сьогодні **актуальним питанням** літературознавства. Як зазначають дослідники текстів постмодерної літератури, інтертекстуальність як текстово-дискурсивна категорія значною мірою впливає на функціонування та інтерпретацію художнього дискурсу неklasичної парадигми. Однією з головних рис постмодерної літератури є використання творів попередників як «будівельного матеріалу».

Проза Юрія Іздрика, яскравого представника «карнавального» варіанту [3, с. 165] українського постмодернізму, суттєво вирізняється з-поміж творчого доробку інших митців цього напрямку насамперед завдяки комплексу мовновиражальних засобів, серед яких вагоме місце посідають поетоніми (В. М. Калінкін), які виконують образ-

но-символічну та характеризуючу функції. Як відомо, у постмодерністів ім'я літературних героїв стає, по суті, компонентом загальної гри автора з читачем, що позначається на структурі та семантиці власних назв. **Метою** нашої статті є аналіз творів Ю. Іздрика у розрізі реалізації структурних ознак інтертекстуальності та її різновидів. **Предметом** аналізу обрано поетоніми, які є інтертекстуальними номінаціями. Мета визначила **завдання** дослідження: проаналізувати реалізацію категорії інтертекстуальності на рівні поетонімії у прозі Ю. Іздрика як представника сучасного постмодерного дискурсу; здійснити огляд особливостей постмодерністського впливу на структуру і особливості утворення власних назв у художньому тексті; розробити типологію інтертекстуальних елементів у сучасному прозовому дискурсі.

Проза Ю. Іздрика — безумовно інтелектуальна, а отже, орієнтована на освіченого реципієнта; її відкрита для смислових інтерпретацій структура є провідним елементом інтелектуальної гри між автором і читачем. Тому кожен твір письменника читач може трактувати по-своєму, не пасивно сприймаючи *створену* художню реальність, а моделюючи власний віртуальний вимір із безлічі варіантів, запропонованих самим художнім текстом. Важливим елементом у творчій майстерності прозаїка виявляється інтертекстуальність як невід'ємний компонент його творчості Ю. Іздрика, як Я. Голобородько, М. Павлишин, Л. Стефанівська, Л. Лавринович та ін.

У дослідженні інтертекстуальності на перший план виходить комунікативний аспект тексту, тобто, яким чином адресант, здійснюючи інтертекстуальний акт, апелює до адресата. Як зазначає А. І. Білозуб, проявами інтертекстуальності у творах письменників-постмодерністів є: 1) заголовки та імена, що відсилають до іншого твору; 2) цитати (з атрибуцією чи без атрибуції) у складі тексту; 3) алюзії, ремінісценції; 4) епіграфи; 5) переказ чужого тексту, вміщений у новий твір; 6) пародіювання іншого тексту; 7) ритміко-синтаксичні паралелі і под. [2, с. 121]. Всі названі прийоми інтертекстуальності активно використовує у своїх творах сучасний український прозаїк Ю. Іздрик.

Як яскравий представник постмодернізму письменник будує художній текст на цитаціях класики, обігруючи, пародіюючи її, на алюзіях, змішуванні мовних стилів, різновидів. Так звана інтертекстуальна складова творів письменника виявляється у вигляді залучення «чужого» тексту до власних романів, що здійснюється як з метою під-

ключення до світового культурного контексту, так і з метою побудови такого художнього тла, де інтертекстуальні запозичення виконують роль підсилювачів індивідуальної позиції автора.

Твори Ю. Іздрика «Острів Крк» [6], «Подвійний Леон» [7], незважаючи на текстовий і сюжетний хаос, є надзвичайно інтелектуальними. Вони розраховані на читача з високим рівнем культурного розвитку та аналітично-творчого мислення, вимагають не тільки знання різногалузевої наукової термінології, іноземних мов і художніх творів, але й здатності осмислювати прочитане та приєднуватися до процесу текстотворення. Такий інтертекст має й елементи гедонізму, адже читач повинен відчувати насолоду від упізнавання цитат, від того, що його зараховано до касти обраних, «посвячених у знання».

«Внутрішня енциклопедія» кожного твору Ю. Іздрика визначає важливі для автора культурні координати, онтологічні цінності. Засобами інтертексту письменник виявляє свої думки, спогади, показує, хто і який естетичний вплив справив на формування його світогляду, мистецької свідомості (М. Булгаков, В. Набоков, Х. Кортасар, Х. Борхес, Е. Хемінгуей, Дж. Селінджер, Ю. Андрухович та ін.). До них письменник апелює у своїх текстах: *«Все, про що б ти з радістю хотів забути, про що вже майже забув, все воно з тобою. Візьми мене на своє свято, татусю Хеме»* [6, с. 29] — натяк на роман Е. Хемінгуея «Свято, що завжди з тобою».

Панівним настроєм повісті «Острів Крк» є кохання та переживання від його втрати, тому не випадково з'являються цитати з поезії Ю. Андруховича «Любовний хід по вулиці Радянській» та алюзії на роман М. Булгакова «Майстер і Маргарита». Останні реалізуються через символічно-іронічні імена героїв — *Патріарх* і *Прокуратор*: *«Це, зрештою, була звичайна вечірка... єдиним сенсом котрої був установлений кимось розклад появи нових людей... тут розважалися поети... тут бенкетували й бешкетували різноманітні художники... тут страждали й ловили кайф редактори-мазохісти... тут був навіть Прокуратор з бляшанкою віденського пива та смутний юний демон...»* [6, с. 15]. Стає зрозумілим, що «кожен текст є інтертекстом; інші тексти у більш-менш впізнаваних формах наявні у ньому на різних рівнях. Кожний текст є новою матерією, зітканою зі старих цитат» [1, с. 417].

На особливу увагу тут заслуговує також образ *Воланда*, який набуває статусу аксіологічного мовного знака — про це свідчить його написання з малої літери: *«...смутний юний демон, майже воланд, у ко-*

трого, як і годиться, одне око зелене і божевільне, а інше — порожнє і зовсім мертве... по всіх кутках сидів самотній воланд і мертве око його було мов живе, а те живе горіло смутком і тугою нетутешньою» [6, с. 15–16] — у М. Булгакова: «*Брюнет. Правый глаз черный, левый почему-то зеленый*».

Значимо, що авторське хизування своєю мовною свободою і розкутістю саме зумовлює своєрідну організацію постмодерністської оповіді. Лінгвостилістична система, всі мовні ресурси прози цієї парадигми спираються на синтаксичну будову, способи текстотворення, що сприяють розкриттю прагматичного потенціалу мовних одиниць, їх естетичного змісту та експресивної семантики. Автори вдаються до найрізноманітніших засобів експресії, мовної гри і графічних «викрутасів» з метою привернути увагу читача до свого художнього полотна.

Мовна гра на рівні орфографічного оформлення слова, фрази в мовотворчості Ю. Іздрика може доходити до порушення меж між словами чи збільшення інтервалів між літерами: «*Не вдавалося позбутися якогось істеричного, верескливого подиву — що жага життя бут и , в і д б у в а т и с я , з б у т и с я є такою непереборною і неперебірливою*» [7, с. 135]. Ім'я коханої героїні «Подвійний Леон» **Стефанія** є об'єктом мовних ігор, різних структурних трансформацій: «*Стефан і я... Ст! Еф! Ан!..*» [7, с. 63]; написання в дзеркальному відображенні «*СтефаніяніафетС*» [7, с. 62] чи й загалом чогось незрозумілого: «*Стефанія ихтегинихз*» [7, с. 62]; всі слова у реченні пишуться разом: «*Можнави-сидитилишечимосьмасивнимвикористаюдляцьоголавуабо-стіл. Пошуки лави. Вона тут*» [6, с. 62]. Власне, цей потік слів сприймається суцільно. Таким чином, досягається мета — вираження потоку свідомості, що акцентує на психічному стані мовця.

Інтертекстуальна номінація використовується і в мовній грі, напр.: «*Разом ми поставили конструкцію на місце, і хлопець подав мені руку: — Павел. — Вєжинов? — зіронізував я, але він не зрозумів гумору*» [4, с. 120]. У цьому контексті звичайне чоловіче ім'я викликає асоціації з болгарським письменником через обрану мовну форму — російський варіант українського імені **Павло**. Використовує також автор гру з іменем коханої дівчини головного героя роману «Воццек» [5], яку приховував протягом усього твору: «*Вже і вечір, і час прощатися й з тобою, Алкестідо, антигоно, Аріадно, астениє, Анно Перенно, апатіє, Анабель, алісо, Ауреліє, абераціє, Аляско мила, антуанетто, Аналогіє, астрологіє, Анеміє, любя алергіє, Амаліє Неборака, андромахо, Авто-*

номіє, ассиріє, Алгебро, анастасіє, Анестезіє, атрофіє, Амазонко, атмосферо, Азбуко моя» [5, с. 147]. Таке порушення правил написання яскраво виділяється на традиційному фоні, привертає до себе увагу, акцентує її не на змісті певної мовної одиниці, а на психічному стані персонажа. Звичайно, можна посперечатися про необхідність такого роду експериментів, але семантизація графічних знаків дозволяє експресивізувати художній текст.

Майстерність мовної гри автор підтверджує пародіюванням пам'яток писемності — зразка художньої літератури Київської Русі «Слово о полку Ігоревім», які є доречними інтертекстуальними вкрапленнями в романі «Подвійний Леон», надаючи прозаїчним рядкам переконливості звучання: «*Плаче-тужить Стефанія вранці в Путівлі на вокзалі*» [7, с. 194]; «*Полєцю, — рече Стефанія, — зєгзицєю по Дунаєви*» [7, с. 195]; або ж зразків усної народної творчості, українського фольклору: «*Тепер не лишилося нічого іншого, як надіятися на Бога й на те, що мій дезорієнтований організм помилиться та сприйме той сульфазин за звичайний...*» [7, с. 180]; «*Воздаймо хвалу топографії, географії й геології. Це саме та річка, яка, набираючи силу й силу-силенну всілякого гівна, тече аж до Сяну чи там до Дону*» [7, с. 141]. Письменник сприяє десакралізації національного письменства, а разом з тим і народнописенної творчості. Цитування рядків народної пісні стає засобом творення гіркої іронії, як і використання самого народнописенного жанру колискової. Пародійна модель універсуму дозволила Ю. Іздрику висловити своє ставлення до того світу, в якому відбувається фундаментальна трансформація цінностей і канонів. Своєрідна гра з читачем, якою, властиво, і є пародія, виявилася художньо адекватним засобом його реалізації.

Як відомо, особливим прийомом творення інтертекстуальності є референція. Референція — у загальному розумінні — «система зв'язків між актуалізованими у мовленні іменами або іменними групами та світом» [11, с. 271]. За нашими спостереженнями референція у художніх творах Ю. Іздрика виражена: 1) ім'ям автора певного твору: «*Самостійно з передчуттям відсутності, з прохаськовим псом*» [8, с. 228], «*Описати мої натужні розмови з поліцаями, приниження і страх, безглузді прогулянки під вартою і по-кафкіанськи несподіване звільнення справді міг би хіба сухотник Франц*» [7, с. 75]. При цьому поряд можуть існувати справжні імена письменників і вигадані автором. Таким чином, Ю. Іздрик перевіряє обізнаність читача: «*a sered*

них були такі світила, як *Лишега, Процюк, Ципердюк, Андрусак, Прозаяк, Любанський, Ірпинець, Бракне, Римарук, Лугосад, Віхта Сад, Камідян, Проскурня, Цибулько, Бригинець і Забужко* [7, с. 65]; 2) назвою літературного угруповання: «*Адже їхньою стихією було імітаторство, трікстество, бубабу, зрештою*» [7, с. 50]; 3) вказівкою на назву твору: «*Так от це, замалим не Прохаськове відчуття присутності відіграло в моїх снах роль своєрідного морального імперативу, направляючи дії, коригуючи вчинки тощо*» [8, с. 47], «*є непрОсті, а є тяжОлі*» [8, с. 179]; 4) ім'ям літературного персонажа іншого твору: «*...сіамського родича Маркуса Млинарського, який, у свою чергу, мовчить, запхавши в рот дримбу — подарунок Моха*» [7, с. 53], «*Надувна Офелія зі сплутаним волоссям, уквітчаним водяними ліліями*» [7, с. 98].

Непоодинокими є випадки внутрішньої інтертекстуальності у творчості Ю. Іздрика: автор вводить у твори наскрізних персонажів (*Горвіц, Воцек*) або вдається до покликань на свої ж твори: «*...уже описано в АМ^{тм}»* [8, с. 37], «*Повезли собі б на Канари чи на острів Крк*» [7, с. 110].

Центральне місце в інтертекстуальному просторі творів Ю. Іздрика займають також алузії, що відсилають читача до творів масової культури (кіно, реклами, пісень): «*Кіллер завжди самотній. Хіба що він подвійний Леон*» [7, с. 124]; «*Хочеш, — каже вона, — яскравих апельсинів?// Хочеш — довгий лист від сина?// Хочеш — я підірву всі зорі, що заважають спати?*» [7, с. 91]; «*віртуозного бойового володіння найківським гаслом «just job it»* [8, с. 214].

Як зазначає Н. В. Кондратенко, заглиблення в інтертекстуальний шар «зорієнтоване на фонові знання пресупозитивного характеру» [9, с. 121]. Тільки спільна пресупозиція автора та реципієнта буде мати результатом адекватне сприйняття змісту тексту [9, с. 121]. Саме тому в інтертекстуальній номінації у постмодерністських художніх текстах переважають історичні та географічні назви, явища культури, власні імена відомих діячів історії, політики, культури і мистецтва, наприклад, у художньому мовленні Ю. Іздрика: «*От візьмімо цього... як його... Спінозу, чи як там... випив, кажуть, цикуту. І що? Тепер це просто історичний факт*» [4, с. 62]. У романі «*Воцек*» письменник навмисно використовує в тексті значний перелік видатних осіб, але в першому випадку йдеться про світових класиків («*Серед хворих лікаря Грубі були Гейне, Жорж Занд, Олександр Дюма, Альфонс Доде, Шопен, Ліст і багато інших славнозвісних осіб*» [5, с. 35]), в другому — україн-

ських сучасних письменників, причому окремі прізвища автор спеціально переінакшує («*Відходить літературна братія — Камідян, Бракне, Ірпинець, Андрусак, Бригинець, Малкович, Іздрик, Забужко, Лишега, Римарук, Герасим'юк, Лугосад, Ципердюки (Іван і Діма), Процюк, комбатант Довгий, Фішбейн, Либонь, Авжеж і Позаяк*» [5, с. 81]), як зазначає дослідник В. Костюк «у «Воццеку» сучасні українські автори... не тільки використовуються у вигляді цитат... але й блукають навмання текстом» [10, с. 36].

Помітним «порівнянням» Ю. Іздрика до експериментаторства є використання казкових мотивів: «— *У її будинку, там, де, де ми кохалися, їли, мили одне одного, за рік уже була комуна... Бліді дівчатка зі здивовано розплющеними від марихуани очами... мандрівні філософи, усілякі ці, знаєш, бременські музиканти, вільний дух Європи, коротше кажучи*» [7, с. 32]. Світ в уяві Іздрика-постмодерніста постає як щось до кінця не визначене, а отже незрозуміле, часом ірреальне утворення. Автор не шукає сенс людського існування, адже передбачається, що він мусить його створювати. Йдеться про віру в людину, розум, історію, тому і набуває іронія в його творах тотального за своєю масштабністю характеру. «*Гори ці виглядали карикатурно, — міг би походжати ними Гуллівер*» [7, с. 177]. За допомогою вкраплення інтертекстуальних поетонімів письменник створює нову реальність і художній текст стає якісно іншим. Перед нами вже цілісність не лише як щось завершене, а саме текст як динамічний процес породження змістів, багатолінійний і принципово «вторинний», що не має автора у звичному для нас розумінні.

Цікавими є й наступні інтертекстуальні контексти художньої мовтоворчості Ю. Іздрика: «*Справжня тобі спляча красуня в кристалевій труні*» [7, с. 99]; «...*а старий теж здивувався піднімає погляд піноккіо?!*» [7, с. 68]; «*За одного битога двох небитих дають*» [7, с. 143].

Усі ці інтертекстуальні перегуки свідчать про, можливо, не до кінця усвідомлене, але послідовне використання письменником запропонованих казкових образів і мотивів, які відповідають настроям персонажів. Ю. Іздрик як культовий письменник епохи українського постмодерну вдало демонструє (особливо в романі «Подвійний Леон») відступ від догм, різновекторність думок. На межі століть повсякчас змінюються орієнтири взаємин людини з довкіллям, визначення й пошук ідеї, яка б змогла вирішити проблему повноцінності людського життя в сучасному суспільстві.

Отже, інтертекстуальність — наскрізна домінанта індивідуального стилю Ю. Іздрика, скріп, який об'єднує його художні тексти. Перебуваючи в естетичних координатах постмодернізму, Ю. Іздрик активно використовує інтертекстуальні номінації для створення живого «мовного потоку», в якому кожна цитована фраза, слово, назва набувають нового звучання і змісту. Письменник-постмодерніст розширив та значно урізноманітнив поетонімні засоби вираження експресивності, соціально-інтелектуальної значущості літературно-художніх форм на лексико-семантичному рівні.

Перспективи розвитку розглянутої проблеми вбачаємо у глибинному аналізі інтертекстуальних компонентів (у тому числі — поетонімних) на матеріалі прозових творів представників «станіславського феномена». Це дасть можливість стверджувати, що інтертекстуальність є провідним засобом творення українського постмодерного дискурсу.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Барт Р. От произведения к тексту / Р. Барт // Барт Р. Избранные работы: Семиотика. Поэтика. — М.: Прогресс, 1989. — С. 413–423.
2. Білозуб А. І. Інтертекстуальність у художньому постмодерному дискурсі / А. І. Білозуб // Лінгвістичні студії. — 2011. — Вип. 23. — С. 120–124.
3. Гундорова Т. Ностальгія та реванш: український постмодернізм у лабіринтах національної ідентичності / Тамара Гундорова // Кур'єр Кривбасу. — 2001. — № 144. — С. 165–172.
4. Іздрик Ю. Ам™. Новели / Юрко Іздрик. — Львів: Кальварія, 2005. — 260 с.
5. Іздрик Ю. Воццек & воццекурґія / Юрко Іздрик. — Львів: Кальварія, 2002. — 204 с.
6. Іздрик Ю. Острів Крк та інші історії: [повість, новели, автокоментар] / Юрко Іздрик; [передмова Юрія Андруховича]. — Івано-Франківськ: Лілея-НВ, 1998. — 120 с.
7. Іздрик Ю. Подвійний Леон: історія хвороби [роман] / Юрко Іздрик. — Івано-Франківськ: Лілея-НВ, 2000. — 204 с.
8. Іздрик Ю. Таке: [збірка новел] / Юрко Іздрик. — Харків: Клуб сімейного дозвілля, 2009. — 271 с.
9. Кондратенко Н. Специфіка інтертекстуальної номінації в модерністському і постмодерністському художньому тексті / Наталія Василівна Кондратенко // Рідний край. — 2014. — № 2(31). — С. 120–123.
10. Костюк В. Фрагмент і пастиш / В. Костюк // Критика. — 1998. — № 2. — С. 34–39.
11. Штерн І. Вибрані топіки та лексикон сучасної лінгвістики: Енциклопедичний словник / І. Штерн. — К.: АртЕК, 1998. — 336 с.

ИНТЕРТЕКСТУАЛЬНОСТЬ КАК ПОКАЗАТЕЛЬ ИДИОСТИЛЯ Ю. ИЗДРЫКА: ПОЭТОНИМНЫЙ АСПЕКТ ТЕКСТОТВОРЧЕСТВА

Эвелина Боева, канд. филол. наук, доц.,

ГУ «Южноукраинский национальный педагогический
университет имени К. Д. Ушинского»

В статье исследованы произведения современного украинского прозаика Ю. Издрыка в разрезе реализации структурных признаков категории интертекстуальности и её разновидностей. Актуализирован номинативный аспект интертекстуальности, репрезентированный в современной постмодернистской прозе компонентами поэтонимии. Доказано, что интертекстуальность является одним из неотъемлемых признаков украинского постмодернизма и выполняет текстообразующую функцию.

Ключевые слова: интертекстуальность, постмодернизм, художественный текст, поэтонимы, языковая игра.

INTERTEXTUALITY AS INDEX OF THE IDIOSTYLE Y. IZDRYK: POETONYMOUS ASPECT OF TEXT-STOCKING

Evelina Boyeva, Candidate of Philological Sciences Senior Lecturer
South Ukrainian National Pedagogical University named after K. D. Ushynsky,
Odessa, Ukraine

The philological expression of the structural features of intertextuality and its varieties in the prose of the prominent representative of postmodernism in Ukrainian literature of Yuriy Izdryk are analyzed in the paper. The poetonym aspect of intertextuality as a text-discursive category in contemporary postmodern fiction is foregrounded. It is proved that the name of the literary character is a component of the general game of the postmodern author with the reader that affects the structure and semantics of proper names. Examining the components of the Yuriy Izdryk's prose intertextuality, it was found that the postmodernist writer significantly expanded and diversified poetonym means of expressiveness, social and intellectual significance of literary poetonyms. It was found that historical and geographical names, cultural phenomena, proper names of the famous figures of history, politics, art and culture dominate among intertextual nominations in postmodern fiction that contributes to the perception of the idea of the literary work by the reader. It is proved that Yuriy Izdryk uses intertextual nomination in the language game together with the violations of the spelling rules aimed at provocation, strengthening of the expressive function of the postmodern prose. It is revealed that being in the aesthetic coordinates of postmodernism Yuriy Izdryk does not only realistically reproduce the linguistic world of social texts, but also actively works, experiments in order to create characteristic carnival atmosphere of the postmodern prose that also affects the onym segment of the belles-lettres work.

Key words: post-modernism, intertextuality, belles-lettres text, literary onyms, language game.

REFERENCES

1. Bart, R. (1989), «Ot proyzvedenyja k tekstu», *Yzbrannyye raboty: Semyotyka. Poetyka* [«That Works for text», *Favourites work: Semiotics. Poetyka*], Moscow, Progress, 417 p. [in Russian].
2. Bilozub, A. I. (2011), «Intertekstual'nist' u hudozhn'omu postmodernomu dyskursi», *Lingvistychni studii'* [«Intertextuality in postmodern art discourse», *Linguistic studio*], # 23, pp. 120–124 [in Ukrainian].
3. Hundorova, T. (2001), «Nostal'gija ta revansh: ukrai'ns'kyj postmodernizm u labirintah nacional'noi' identychnosti», *Kur'jer Kryvbasu* [«Nostalgia and revenge: postmodernism in Ukrainian national identity Labirint», *Kryvbas Courier*], # 144, pp.165–172 [in Ukrainian].
4. Izdrik, Y. (2005), *Amtm. Novely* [Amtm. Novels], Lviv, Calvary, 260 p. [in Ukrainian].
5. Izdrik, Y. (2002), *Voccek & voccekurhija* [Wozzeck & votstsekurhiya], Lviv, Calvary, 204 p. [in Ukrainian].
6. Izdrik, Y. (1998), *Ostriv Krk ta inshi istorii'* [Island of Krk and other stories], Lily — HB, Ivano-Frankivsk, 120 p. [in Ukrainian].
7. Izdrik, Y. (2000), *Podvijnyj Leon: istorija hvoroby* [Double Leon, medical history], Ivano-Frankivsk, Lily-HB, 204 p. [in Ukrainian].
8. Izdrik, Y. (2009), *Take* [This], Kharkov, Type-in «Family Leisure Club», 271 p. [in Ukrainian].
9. Kondratenko, N. (2014), «Specyfika intertekstual'noi' nominacii' v modernists'komu i postmodernists'komu hudozhn'omu teksti», *Ridnyj kraj* [«Specificity intertextual nomination in modernist and postmodernist fiction», *Native Land*], # 2 (31), pp. 120–123 [in Ukrainian].
10. Kostiuk, W. (1998), «Fragment i pastysh», *Krytyka* [«Fragment and pasta», *Criticism*], # 2, pp. 34–39 [in Ukrainian].
11. Stern, I. (1998), *Vybrani topiky ta leksykon suchasnoi' lingvistyky: Encyklopedychnyj slovnyk* [Selected topics and vocabulary of modern linguistics: Collegiate Dictionary], Kiev, Artek, 336p. [in Ukrainian].